

Ororile trecutului și tăcerea lui Dumnezeu

Duminică, 4 iunie 2006

Gili Cârstea

Vizitând recent complexul lagărelor de concentrare de la Auschwitz-Birkenau, suveranul pontif a declarat presei internaționale:

„Într-un loc ca acesta, cuvintele devin neputincioase; rămâne doar o tăcere îngrozitoare, o tăcere care este ea însăși un strigăt din inimă către Dumnezeu: „De ce, Doamne, ai rămas tăcut? Cum ai putut să tolerezi toate acestea?”

Regimul nazist a măcelărit peste șase milioane de oameni, evrei, țigani, oponenți politici, cetățeni de categoria a treia. Papa se întreabă acum de ce a tăcut Dumnezeu în fața acestor nelegiuiri îngrozitoare și cum a putut să tolereze executarea lor.

Înțelegem și noi că declarația este mai mult pentru presă și pentru publicul polonez, Benedict neavând mari probleme în înțelegerea fenomenului. Dogmele pe care este construită biserica lui susțin, justifică și provoacă asemenea acte de distrugere în masă.

Preluând conceptele iudaice greșite despre caracterul lui Dumnezeu și amestecându-le cu ocultismul oriental preluat din Babilon, așezându-le în limbajul familiar al Noului Testament, catolicismul a produs doctrina iadului, unealta cea mai eficientă prin care a ținut în robie populația Europei pentru o mie cinci sute de ani. Iată cum sună această doctrină, exprimată de un teolog adventist, în termeni adventiști: „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos.”

Nu Îl prezintă bisericile creștine pe Dumnezeu procedând exact așa de la potop încoace? Și dacă El pedepsește „până la exterminare” pe opozanți, biserica de ce nu ar proceda la fel? Nu este ea însărcinată cu lucrarea unui astfel de Dumnezeu pe pământ?

Benedict are de răspuns unor întrebări și mai presante decât aceasta a tăcerii lui Dumnezeu la holocaust. El trebuie să se întrebe cum a putut Dumnezeu să tolereze biserica, în timp ce milioane de evrei și creștini erau măcelăriți de Inchiziție sau de sabia împăraților sub controlul și la porunca Romei. Dar el nu își pune astfel de întrebări. Tăcerea lui Dumnezeu în acest caz este, pentru Benedict, semnul de aprobare pentru aplicarea dreptății și o permanentă încurajare de a continua pe acest drum.

Regimul nazist nu a făcut decât să pună în practică doctrina bisericii că Dumnezeu pedepsește până la exterminare pe opozanții Săi, iar Hitler a acționat sub binecuvântarea Vaticanului, cu care avea un Concordat. Iată ce spunea el în 1936 episcopului Berning de Osnabruch: „Eu nu fac decât ceea ce biserica a făcut timp de 1500 de ani, doar că o fac mai eficient” (Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy*, p. 5).

Nu ne așteptăm ca întrebarea lui Benedict despre tăcerea lui Dumnezeu să producă vreun efect printre membrii Curiei Romane, dar ar fi potrivit ca ea să producă efecte într-o audiență mult mai sensibilă și la fel de responsabilă de tirania nazistă ca și Vaticanul. Conducerea bisericii rămășiței din Europa acelei perioade a păstrat aceeași tăcere complice ca toate celelalte instanțe implicate. Deși rolul ei era acela de a avertiza societatea despre pericolul închinării în fața unui Dumnezeu fals, biserica a lăsat să se înțeleagă că războiul și tirania fac parte din planurile lui Dumnezeu, cărora trebuie să ne supunem.

Apostolul Ioan are prevestiri sumbre pentru viitorul omenirii. El spune că tirania va fi din nou instaurată pe această planetă, iar motivul rămâne același: O confuzie fatală prin care Dumnezeu este înlocuit cu Satana, pusă la cale de instanțele religioase ale lumii. Mulțimea de oameni, mai vulnerabilă ca niciodată în fața erorii mascată sub straie religioase, are nevoie tocmai de solia încredințată acestui popor despre caracterul lui Dumnezeu și procedura Sa cu păcatul și păcătoșii în marea controversă.

La încheierea vizitei în Polonia, suveranul pontif a avertizat lumea „să persevereze în fidelitatea față de Hristos și față de Biserică,” altfel s-ar putea să avem probleme: „Toți creștinii trebuie să se simtă angajați să dea această mărturie pentru ca să evităm ca omenirea celui de-al treilea mileniu să cunoască din nou orori similare celor de la Auschwitz–Birkenau.”

În lumina istoriei sângeroase a Europei aflată sub controlul papalității, mesajul este clar și nu trebuie să mire pe nimeni: „Ar fi bine să perseverați în fidelitatea față de biserică, dacă vreți să nu ne puneți în situația de a apela din nou la barbarie spre a vă aduce pe drumul cel bun.”

Și totuși, câți activiști adventiști nu se visează plutind pe covorul zburător al ecumenismului alături de oameni cu o asemenea mentalitate...